

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · 19. marts 1846 · til P.C. Kierkegaard

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · 19. marts 1846 · til P.C. Kierkegaard", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b1-txt-shoot-n16.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · 19. marts 1846 · til P.C. Kierkegaard

d. 19/3 46. Kjære Peter!

Tak for Dit Brev; det var mig kjært. Blæse med den store »afsluttende Bog«, læs den ell. læs den ikke, Du vil fortryde begge Dele; men i ethvert Tilfælde har jeg en reen Samvittighed, at jeg ikke forpligter Nogen til at læse, allermindst da dem, hvem jeg som et Venskabets Tegn sender et Fri-Exemplar. Du veed, at jeg saa omtrent hele Dagen igjennem ikke bestiller Andet end at gaae og øve mig i den existentielle Dialektik, og deraf vil Du let slutte hvor utilbøielig jeg er til egl. at inklade mig angaaende mine Frembringelser selv med en dygtig Dialektiker, fordi jeg frygter for, at det varer for længe inden vi faae et fælles Udgangspunkt. Saaledes har jeg derfor levet hen nu i al den Tid jeg har være[t] Forfatter eller været »Pseudonymerne behjælpelig i at blive det«, jeg har aldrig talt med noget Menneske om hvad jeg vil, om Præstationen; jeg har roligt hørt de forskjelligste Indvendinger, som jeg med eet eneste Ord kunde have afviist, hvis dette Ord ikke netop havde stridt mod mit Tausheds-Princip, der altid beholder sin Betydning som Epigram over d. 19^d theocentriske Aarhundredes ulidelige Snaksomhed. At en saadan Existeren er høit Spil og forfærdelig anstrængende veed jeg vel, jeg vidste det forud, jeg veed det af Erfaring; desto mere takker jeg Gud for, at det lykkes mig, tænk Dig dog, at jeg saaledes uafbrudt i nu paa 5^{te} Aar kan udholde hver evige Dag at være i een og den samme fra Aar til Aar voxende Produktionens Spænding, og dog endnu have min gl. Glæde over Tilværelsen, over Menneskene, over den ubetydeligste Gjenstand i Naturen. Lad mig saa kun sætte nogle Penge til, lad dem saa kun tegne mig i Carrikatur, lad dem saa kun lee af mig, hvo der vil, jeg er saa langt fra at have Noget at klage over, at jeg atter og atter takker for det Gode, der er mig forundt. Men tale om hvad jeg gjør ell jeg vil, det kan jeg ikke; jeg er saa punktlig, at jeg endnu i disse Dage igjen har oplevet et Exempel, thi jeg veed det jeg vil om nogle Dage blive misforstaaet af en Mand, som jeg, da jeg sidst talte med ham, kunde have sagt, hvad han nu faaer at vide, hvad der altsaa den sidste Gang, jeg talte med ham, ikke blot var Noget, jeg vilde, men Noget jeg havde udført, skjøndt det dog ikke var publici juris.

Dog nok herom, efter et Øieblik at have ladet Din Tanke dvæle ved min selvtilfredse Eensomhed i den soelrige Stad, vil jeg lade min Tanke dvæle ved Din lykkelige Huslighed derude i landlig Eensomhed. Du skal have Tak for Din Indbydelse, der jo for at gjøre Besværgelsen fuldstændig lader Jette og Povel træde til, hvorfor Du bedes at takke hver især: Jette ved at tilføie den Forsikkring, at jeg dog af og til tænker paa hende, at jeg endnu med Taknemlighed mindes det Besøg, hun aflagde hos mig, at jeg villigt vedgaaer min Gjæld til hende; Povel ved at tilføie den Formaning, at han vænner sig til at huske paa sin Onkel: Søren. Du seer jeg respekterer Stridskræfterne, som det sømmer sig den Eenlige at respektere de ægteskabelige Demonstrationer. Da jeg desuden netop nu faaer lidt Fritid, var det dog muligt, at den Ønskets Lyst efter engang at besøge Dig, der er i min Sjæl, ved at forene sig med de allerede seierrige Indbydere drog mig ganske i bogstavelig Forstand over paa deres Side – saa jeg kom derud. Men hvis ikke, nu ja, Ønsket, Lysten, den broderlige Deeltagelse, der vil derud, det er jo dog det Bedste, Personen med sin Indolents, Særhed o: s: v:, som paa den Maade skulde beforders derud, det mindre Gode. Saa afgaaer da strax det Bedste ved dette Brev paa Indbydelsens Vink, det tager Veien lige derud, og tager afsted i samme Øieblik som jeg modtog Brevet – Resten, jeg selv in corpore, kommer maaskee og kommer maaskee ikke.

Lev vel; fryd Dig ved Trygheden i Din Præstegaard, nu da vel al Fare er dragen over, saa den eneste Forandring blev, at Du jo fik en ny Fløi bygget op; hav ret megen Glæde ved Din huslige Lykke. Er det end videnskabeligt en mislig Sag at begynde med Intet, ægteskabeligt er det i sin Orden at begynde med saa lidt som muligt, som Du jo begyndte med Jettes Sygelighed for nu at glædes ved det Vundne og det vundne Haab, at Den, som haver, skal der gives. Hils hende fra mig; hils Poul, vor kjære Neveu, Familiens Opretholder; vær selv hilset

fra Din Broder.
Til

Hr Pastor Dr. Kierkegaard

Pedersborg
fr.
p. Sorøe